

Ванка, съ засмѣно лице казалъ му: „Е! какъ е, сынко, истинна ли е че тебѣ днесъ много ти вървѣло на дама? — Много ми вървеше, чичо, отговорилъ Ванко, тѣчеше ми като по вода. — А колко спечели отъ нашъ Стоилча? — Двайсетъ и петъ петачета. — А плати ли ты? — Че азъ играѣ ли на вѣра! Зехъ си сичко до пара, нема да ми плаща вѣке ни аспра.

Макаръ да са падаше да накажатъ Стоилча, баща му го простилъ за първи пѣтъ. Само съ начомерено лице му казалъ: „Знамъ сега че имамъ едного лѣжка въ кѣщи и щѣ разобадѣ по цѣлъ градъ никой да не дава вѣра на думитѣ му.

Подиръ нѣкой день Стоилчо отишелъ при Ванка и му показалъ едно много хубаво перо съ костена дръжка, съ което вуйка му го былъ дарилъ. На Ванка му останали очитѣ въ него и са помѣчилъ да му го земе съ предумване, съ хитрость: обричалъ му за него хвърчилото си, въркеля си, топа си; но, като видѣлъ че отъ Стоилчевитѣ рѣце то нема да излѣзе съ добро, нахлюпилъ си шапката до уши, спусналъ са къмъ Стоилча и му казалъ безочлево: „Моего костено перо е туй. Азъ у васъ го загубихъ, може и да си ми го открадналъ ты.“ Напразно горкото момче са вѣрило,

858

ОБРАЗЦОВО НАРЪЧЕНЕ
Г. ДИМИТРОВ ПЛЕВЕН
БИБЛИОТЕКА